

Kız ve Hayvan Barınağı

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Hayvan Barınağı

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, çizim defteri cebinde, çakıllı yoldan hayvan barınağına doğru seke seke yürüdü. Sabah güneşi kahverengi tenini ısıttı ve iki topuz saçını zıplattı. Beyaz bıyıklı, uzun boylu bakıcı Bay Oakley kapıdan el salladı. 'Hoş geldin Maya! Bugün özel öğrenme günümüz için hazırlanıyoruz,' dedi gülümseyerek.

Maya büyük kırmızı ahıra ve çitle çevrili tarlalara baktı. Hafif bir homurtu ve küçük bir takırtı duydu. 'Burada kurtarılmış hayvanlar var,' diye açıkladı Bay Oakley. 'Her birinin bir hikâyesi var. Ziyaretçiler onlar gibi hayvanlara nasıl bakılacağını öğrenmeye gelecek.' Maya'nın koyu kahverengi gözleri parladı. Hikâyeleri ve hayvanları her şeyden çok severdi.

Bay Oakley Maya'ya bir dosya tutacağı uzattı. 'Senin işin her hayvanla tanışmak ve hikâyesini öğrenmek. Sonra ziyaretçilerimiz için resimli hikâyeler yaratabilirsin.' Maya başını salladı, aralıklı dişleri görünecek kadar geniş gülümsedi. Kalemını çıkardı ve Bay Oakley'i ahıra kadar izledi. 'Şefkat, öğrenmek ve yardım etmek demektir,' dedi. 'Hazır mısınız?'

Ahırın içinde, yuvarlak göbekli ve sarkık kulaklı, kestane rengi büyük bir domuz mutlu mutlu homurdandı. 'Bu Rosie,' dedi Bay Oakley. 'Onunla artık ilgilenemeyen bir çiftlikten kurtarıldı.' Rosie'nin üzerinde küçük pirinç etiketli yumuşak mavi bir koşum vardı. Maya'nın kırmızı spor ayakkabılarını kokladı ve usulca homurdandı. 'Atıştırmalıkları ve nazik kaşımaları sever,' diye ekledi Bay Oakley.

Maya bir saman balyasına oturdu ve çizim defterini açtı. Rosie sabırla poz verdi, pembe burnu seğirdi. Maya domuzun yuvarlak göbeğini ve mavi koşumunu çizdi. 'Rosie'nin mutlu olması için neye ihtiyacı var?' diye sordu Maya. 'İyi yiyecek, temiz su ve güvenli bir uyku yeri,' dedi Bay Oakley. Maya bunu yazdı ve bir kova su ile rahat bir saman yatak çizdi.

Sonra Bay Oakley Maya'yı ahırın sessiz bir köşesine götürdü. Bir kulağı kıvrık, gri beyaz benekli bir tavşan saman balyasının arkasından dışarı baktı. 'Bu Pip,' diye fısıldadı Bay Oakley. 'Utangaçtır. Bir parkta korkmuş ve yalnız bulundu.' Pip'in pembe burnu kıpırdadı. Maya diz çöktü ve hiç kıpırdamadan durdu. Yavaşça, Pip daha yakına zıpladı.

Maya Pip'in uzun kulaklarını ve kabarık kuyruğunu çizdi. 'Utangaç bir tavşana nasıl yardım ederiz?' diye sordu. 'Yavaş hareket ederiz ve alçak sesle konuşuruz,' dedi Bay Oakley. 'Ve kendini güvende hissetmesi için ona alan verimiz.' Maya başını salladı ve Pip'i bir çalının arkasına saklanırken, sonra da yakında sessizce oturan bir çocuğu çizdi. Hikâyesinin ziyaretçilere nazik olmayı öğretmesini istiyordu.

Bütün hayvanlarla tanıştıktan sonra Maya ahırın dışındaki bir banka oturdu. Çizim defteri çizimler ve notlarla doluydu. 'Şimdi bunları ziyaretçiler için hikâyelere dönüştürmem gerek,' dedi. Bay Oakley gülümsedi. 'Unutma, her hikâye şefkat ve sorumluluk hakkında bir şey öğretmeli.' Maya derin düşündü. Her ziyaretçinin anlamasını istiyordu.

Maya bütün öğleden sonra çalıştı. Rosie'nin hikâyesini yazdı: 'Rosie adlı domuz atıştırma ve nazik kaşımaları sever. Domuzların temiz suya, iyi yiyeceğe ve güvenli bir uyku yerine ihtiyacı vardır. Onlar akıllı ve naziktir.' Rosie'yi mavi kalemle gülümseyerek çizdi. Sonra Pip'in hikâyesini yazdı: 'Pip adlı tavşan utangaçtır. Yavaş hareket et ve alçak sesle konuş. Kendini güvende hissetmesi için ona alan ver.'

Maya sayfalarına rengârenk kenarlıklar ve küçük kalpler ekledi. Rosie'ye havuç uzatan bir çocuk ve Pip'in yanında sessizce oturan başka bir çocuk çizdi. Bay Oakley omzunun üzerinden baktı. 'Bunlar harika, Maya. Her hayvanın ihtiyaçlarını ve duygularını yakalamışsın.' Maya gurur duydu. Resimli hikâyeleri öğrenme günü için neredeyse hazırды.

Ertesi sabah ziyaretçiler barınağa geldi. Aileler dolaşıp hayvanlara baktı. Maya resimli hikâyelerini ahırın yanındaki bir masaya koydu. 'Kurtarılan hayvanlarımız hakkında okuyun,' dedi. 'Onlara nasıl iyi dost olunacağını öğrenin.' İnsanlar sayfalarını aldı ve rengârenk çizimlere gülümsedi.

Küçük bir çocuk Rosie'nin hikâyesini okudu ve sonra Bay Oakley'e sordu: 'Rosie'ye havuç verebilir miyim?' Bay Oakley başını salladı. Çocuk havucu nazıkçe uzattı ve Rosie mutlu mutlu homurdandı. Maya izledi ve içi ısındı. Hikâyesi çocuğa bir domuzla nasıl nezaketle ve sorumlulukla ilgilenileceğini öğretmişti.

Bir kız Pip'in hikâyesini okudu ve sonra tavşanın köşesinin yakınında sessizce oturdu. Acele etmedi, yüksek ses çıkarmadı. Bir süre sonra Pip dışarı zıpladı ve burnunu kıpırdattı. Kız gülümsedi. Maya, hikâyesinin kızın utangaç bir hayvana nasıl yaklaşılacağını anlamasına yardımcı olduğunu gördü. Hayvanları öğrenmek gerçekten herkesin onlara daha iyi dostlar olmasına yardımcı oluyordu.

Günün sonunda Bay Oakley herkesi etrafına topladı. 'Maya bizim için bu harika hikâyeleri yarattı,' dedi. 'Her hayvanın hikâyesini öğrendi ve hepimiz daha iyi bakıcılar olabilelim diye paylaştı.' Ziyaretçiler alkışladı. Maya'nın yanakları pembelendi ve aralıklı dişleri görünecek kadar geniş gülümsedi. Kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Maya çizim defterini ve kalemını çantasına koydu. 'Şefkatin sadece nazik hissetmek olmadığını öğrendim,' dedi Bay Oakley'e. 'Hayvanların neye ihtiyacı olduğunu öğrenmek ve onlar için sorumluluk almak demek.' Bay Oakley başını salladı. 'Haklısın Maya. Ve bugün ziyaretçilerimize de aynı şeyi öğrettin.' Birlikte ahıra doğru yürüdüler, güneş arkalarında batıyordu.

Maya eve doğru giderken Rosie'yi, Pip'i ve bütün kurtarılan hayvanları düşündü. Hayvan barınağına yine geleceğini biliyordu. Resimli hikâyeleri masada kalacak ve yeni ziyaretçilere öğretmeye hazır olacaktı. Hayvanları öğrenmek herkesin onlara daha iyi dostlar olmasına yardımcı olur. Ve bu, diye düşündü Maya, dünyanın en güzel duygusudur.